

ДО ПРИЯТЕЛИТЕ ОТ ЕДНА БОЛНИЦА: КОЙ МИ СВИДЕТЕЛСТВА, ЧЕ ХРИСТОС Е ВЪЗКРЪСНАЛ?

Свидетелства ми преди всичко моята съвест. След това разумът и волята. Съвестта ми говори: неизмеримите Христови страдания за спасението и доброто на хората не могат да бъдат възнаградени с нищо друго, освен с възкресение и небесна слава. Неизказаните страдания на Праведника са увенчани с неизказана слава. Това ми носи удовлетворение и мир.

Моят разум ми говори: Без сияйната възкресна победа цялото дело на Божия Син би останало в гроба, цялата Негова мисия би била напразна.

Моята воля ми говори: Христовото възкресение ме спасява от колебливото люшкане между доброто и злото и ме насочва решително към пътя на доброто. И още: то ми свети по този път, дава ми вдъхновение и сила.

Освен тези три гласа, които вътре в мен ми свидетелстват едно и също, имам надеждни свидетели и извън мен. Това са славните жени мироносици, това са дванадесетте велики апостоли, това са петстотинте други свидетели; всички, които след Възкресението са Го видели и слушали - не насън, а наяве, и не за една минута, а в продължение на цели четиридесет дни. И пламенният Савел, най-големият еврейски гонител на християните, и той ми свидетелства, че посред бял ден е видял светлината на възкръсналия Господ, че е чул Неговия глас и послушал Неговата заповед. От това свое свидетелство Павел не е искал да се отрече дори и след тридесет години, дори и в часа, когато в Рим Нероновият меч се е спускал над главата му. Свидетелства ми и свети Прокопий, римският военачалник, който се бил отправил да унищожи християните в източните провинции и на когото живият Христос изненадвало се явил по пътя и го обърнал към Себе Си. И Прокопий, вместо да посича християните, сам се оставил да бъде посечен за Христос. Свидетелстват ми още и хилядите мъченици, пострадали заради Христос през вековете по арените и тъмниците - от йерусалимските до балканските мъченици, та дори наши дни - до най-новите руски мъченици. Свидетелстват ми и всички праведни и добри души, които често срещам в живота и които се радват, като чуят за Христовото възкресение от мъртвите. То е в съзвучие с тяхната съвест, то разтърсва душите им, радва сърцата им.

Приемам свидетелство и от грешниците и враговете Христови. От самия факт, че те - грешните и злобните - отричат Христовото възкресение, аз добивам увереност в обратното. При всеки съд се взема предвид благонадеждността на свидетелите и съобразно с това се преценява ценността на тяхното свидетелство. Когато трезви, чисти и свети свидетели твърдят, че Христос е възкръснал, аз радостно приемам тяхното свидетелство за истинско. А когато нечисти, неправедни и грешни отричат Христовото възкресение, с това те потвърждават свидетелството на

първите и още повече ме уверяват във възкресението на моя Господ. Защото отрицанието им е плод на злоба, а не на знание.

Свидетелстват ми още и многото народи и племена, които чрез вярата във възкръсналия Господ сами възкръснаха от дивачество за просветеност, от робство за свобода, от калната локва на покварата и умственото помрачение за светлината на Божиите деца. И възкресението на сръбския народ ми свидетелства за Христовото възкресение.

Та дори и самата дума „възкресение" ми свидетелства за същото. Защото без Христовото възкресение не би имало такава дума в човешкия език. Когато Павел за пръв път я изрекъл в културната Атина, атиняните били изненадани и объркани.

И така, чеда Божии, отвръщам на вашия поздрав: Воистину Христос възкресе!